

عنوان مقاله:

استعاره های جهتی در قرآن با رویکرد شناختی

محل انتشار:

دوماهنامه جستارهای زبانی، دوره 7، شماره 5 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

فاطمه یگانه - کارشناس ارشد زبان شناسی، دانشگاه الزهراء، تهران، ایران

آریتا افراشی - دانشیار زبان شناسی، پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

مقاله حاضر به این پرسش اصلی می پردازد که بیان استعاری قرآن تا چه میزان مبتنی بر به کارگیری الفاظ جهتی در معنی استعاری است. تحلیل های مقاله، مبتنی بر طبقه استعاره های مفهومی جهتی در نظریه معاصر استعاره است. از آنجاکه تجربه و درک مفاهیم مکان و جهت به لحاظ شناختی از جایگاهی بنیادی برخوردارند، این پرسش مطرح است که این مفاهیم چگونه در قرآن برای دریافت مفاهیم پیچیده تر به کار رفته اند. برای پاسخگویی به این پرسش، در نرم افزار جامع التفاسیر نور (1390)، با کلید واژه های فوق، تحت، وراء، خلف، امام، یمین، شمال جست و جو شد و آیاتی که در آنها این مفاهیم جهتی در ساخت استعاره به کار رفته بود، در کل قرآن مشخص شد. با این شیوه شصت شاهد به دست آمد که در آنها جهت ها به عنوان حوزه های شناختی مبداء، در بیان استعاری قرآن به کار رفته بودند تا مفاهیم انتزاعی و پیچیده ای چون منزلت، برتری، زمان، خیر و برکت و جز آن توصیف و قابل درک شوند. تحلیل داده های مقاله حاضر شیوه های کاربرد منحصر به فردی را از واژه های جهت نما، در نقش استعاری در قرآن می نمایاند که میتواند به مثابه یکی از ویژگی های معناشناختی قرآن معرفی گردد. این پژوهش، زمینه ساز پژوهش های آینده خواهد بود که از آن میان، می توان به پژوهش هایی درباره بررسی شیوه های بازنمایی زمان از منظر معنی شناسی شناختی در قرآن کریم اشاره کرد.

کلمات کلیدی:

قرآن، استعاره مفهومی، استعاره جهتی، پژوهش پیکره های، حوزه مبداء/ مقصد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/803345>

